

Bodóné Csiba Gizella

Rózsa és kereszt

Versek 2001 - 2002

Bodó Csiba
Gizella:
Rózsa és kereszt

Versek

2001 - 2002

2003.
(PDF-ES VÁLTOZAT: 2013.)

Írta és szerkesztette: Bodó Csiba Gizella

*A 2013-as - PDF-es - változat tipográfiája,
szerkesztése: Baranyai Attila*

A könyv nyomtatott formában is kapható

*a Szent Gellért Kiadó és Nyomda könyvesboltjában:
1053. Budapest, Kossuth Lajos u. 1. sz. alatt,
vagy megrendelhető
a a@szentgellertkiado.hu címen.*

© Bodó Csiba Gizella, 2003

*Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!*

Tartalomjegyzék

MINDEN SZERETET (A SZERETET MINDEN)	
VERSEK – GONDOLATOK 2001.....	5
Az Élet-gyümölcs fája.....	6
Minden szeretet.....	7
Még egy gondolat.....	9
Lelkeddel hallgasd.....	10
Krónikások.....	11
Indulj el!.....	12
A Csend harangjai.....	13
Szavak.....	15
Új reggel.....	17
2001. szeptember 11-e után.....	18
Fut a gondolat.....	19
Titkok keresése.....	20
RÓZSA ÉS KERESZT VERSEK 2002.....	21
Vízkereszt.....	22
A sivatag.....	23
Két szál rózsza közt... ..	24
Láttam a halált.....	25
Nem a kereszten... ..	26
Mi fáj?	27

Fürdőben	28
Az emlékezet.....	29
Furcsa egy világ	30
Belső csend	31
Mindenben benne	32
Az ősdombon.....	33
Azonos térben.....	34
Lélek-fa.....	35
Lét-álom.....	36
Feketefenyő	37
Délutáni harmónia.....	38
Változó változatlan	39
Álom jelzés?	40
Telihold.....	41
Getsemane kert	42
Egy elindulás – egy évtized	43

**MINDEN SZERETET
(A SZERETET MINDEN)**

VERSEK – GONDOLATOK 2001.

*(A szív smaragd zöld energiája
töltse meg lényedet,
A Földön ne élj hiába!)*

Az Élet-gyümölcs fája

*Neveld a fát, hogy megkapd az Élet gyümölcsét,
Öntözd a gyökerét, ápold nedveit szállító törzsét,
Érd el a szívét, minden levelének rezdülését,
Neveld a fát, hogy megkapd az Élet gyümölcsét.*

*Neveld a fát, hogy megkapd az Élet gyümölcsét.
Élvezd az első virágzás kiteljesedő tavasz-örömét,
Darazsak lábán hozott termékenyítő porok üdvét,
Neveld a fát, hogy megkapd az Élet gyümölcsét.*

*Neveld a fát, hogy megkapd az Élet gyümölcsét,
Nyár derekán élvezd érett zamatát, ízét,
Becsüld minden virágának megfogant teremtését,
Szeresd a fát, hogy megadja az Élet gyümölcsét.*

*Órizd a fát, megkapod tőle az Élet gyümölcsét,
Ősz derekán teríts takarót lehullt avarból lába elé,
Nőjetelek együtt kitárt ág-karokkal ég felé,
Táplálód Ő, jövőd, energiád, termése az Élet gyümölcsé!*

Bp. 2001. január 16.

Minden szeretet

*Ahogy neveled a gyermeket,
Az szeretet,
Ahogy megszeled a kenyeret,
Az szeretet.
Ahogy kiőröld a búzát,
Az szeretet.
Ahogy teríted a szénát,
Az szeretet,
Ahogy figyeled a gólyát,
Az szeretet,
Ahogy hímezed a pólyát,
Az szeretet.
Ahogy felvered a párnát,
Az szeretet,
Ahogy megveted az ágyad,
Az szeretet.
Ahogy szemeden az álom,
Az szeretet.
Ahogy gubó nő a mákon,
Az szeretet.
Ahogy eresz alján pók sző,
Az szeretet.
Ahogy kerteted köré fű nő,
Az szeretet,
Ahogy felnyerít egy pej ló,
Az szeretet.
Ahogy kapál patájával csikó
Az szeretet.
Ahogy ledobja köntösét a dió
Az szeretet.
Ahogy fodrot vet vízben a hajó,
Az szeretet.
Ahogy a kagyló gyöngyöt nevel,
Az szeretet.*

*Ahogy a puli nyáját terel,
Az szeretet,
Ahogy a folyó a partját mossa,
Az szeretet.
Ahogy a fecske fészket tapasztja,
Az szeretet.
Ahogy látod (látod?) körötted,
Minden szeretet.*

*Ahogy óvod a természetet,
Az szeretet?
A Föld e gyönyörű kék bolygó
Szépség és szeretet.
Tönkre nem teheted
Nem teheted! Nem teheted!*

Budapest, 2001. január 16.

Még egy gondolat

*Gondolatok jönnek, mennek,
Köd kapun át csillag képek.
Mesterek hárfáján könnyű újjak,
Új nyitányt zenélnek az égnek.*

*Gondolatok szelek szárnyán,
Átkelnek a Himaláján,
Miként az indiai lúd ezer éve,
Hogy a fészkelő helyét elérje.*

*Gondolatok puha lépte,
Hópárduc a Mennyei hegységbe,
Ki magányos, de zsákmányára lel,
Gondolatra gondolat fele.*

*Megrekedt gondolat szór rabol,
Úgy tesz mint a király-fogoly,
Ki nem hagyja el szülőhelyét,
Dermesztő, sivár világgal dacol.*

*Szabad gondolat a fényt kereste,
Pompásan színes Apolló-lepke,
A napsugarakat kérébe kötötte, s
Elhintette magját kerek-világ szerte.*

2001. január 25.

Lelkeddel hallgasd

*Hallgasd meg azt,
Ki közeledben él,
Hallgasd őt akkor is,
Ha nem beszél.*

*Hallgasd ha csendes,
Ha nem szólnak szavak,
Lelkeddel hallgasd
A társadat.*

*Emlékezz: vergődve
Úgy vártál a szóra,
Mint sodrásban libegő
Varsák a folyóba.*

*Hányszor nem láttál
Szemedre terítve dísz-tolladat,
Mint a galléros tűzok,
Ki párt keresőn, önnön pompájától vak.*

*Légy inkább ördöggyökér,
Ki Szibériában él, s három hét alatt,
Magasra nő, virít s
Nektárjával táplál százakat.*

*Figyeld az élet rezdüléseit.
Nyisd ki a világra lelked, füled, szemed,
Szeresd nyitottan az
Embereket, s az Életet.*

2001. február 10.

Krónikások

*Hagyd, hogy a hangok átmoszanak,
Hagyd, hogy a szárnyak hordozzanak,
Tudd, hogy a hangok nem csak szavak,
A „Krónika” megőrzi mindazt, mit mondanak.*

*S ha csendedben lemélyülsz az Akashához,
Múltadat, jelenedet megtalálod.
A rólad írt sorokkal szembenézel,
Mi ér fel e felismeréssel?*

*Álarc lehull, illúziók szertefoszlanak,
A jövő lapjain már vezetheted irónodat,
Önmagad, s az Egészet egységben látod,
Már közösen vagytok a Krónikások.*

2001. február 17.

Indulj el!

*Nem számít, milyen szekéren indulsz Hozzá
Nem fontos, hogy az úthoz milyen lovat válassz!
Lehet járműved márkája csupasz talpad,
A közeledés a fontos felé, mert Ő a támasz.*

*Hold sarlója vághat rendet bizonytalanságok között,
Ha nem tudod merre vigyen a lábad,
Keresd, mint vándor tikkadt napon az oázist.
A közeledés a fontos felé, az, hogy megtaláljad.*

*Nem kell cifra szűr, vagy arany saru hozzá,
Netán papi reverenda, hogy mutasd a világnak,
Kitaposott belső utadon a stációkat végigjártad,
Az Út a fontos felé, hogy megértsd:
- Ő volt a kérdés és Ő a válasz!*

Szombathely, 2001. március 30.

A Csend harangjai

*A csendben
Benne van a csend,
A csendben benne van a hang
A csend egy kis légüres tér, mire ráborul egy
nagy harang.*

*A csendben
Benne van a szó,
A csendben benne van a gondolat
A csend reád borítja palástját, s alatta
megmutatja önmagad.*

*A csendben
Muzsikál a szél,
A csendben angyal-violin zenél
A csend csak azoknak mesél, ki szónoklattól,
tirádától semmit nem remél.*

*A csendben
Benne van a kövek hallgatása,
A csend a sivatag homokba fulladása,
A csend sziklából nőtt felkiáltójelek ég felé
mutatása.*

*A csendben
Benne van a vihar,
A csend ócián-zúgás, árvizek rohanása,
A csend napkelte s csillagok, éjszakák-nappalok
örök körforgása.*

*A csendben
Benne van az erő,
A csend úgy nő, mint méltóságteljes fenyő,
A csendnek olyan tanítása van, melyen a kiáltás
nemzedéke felnő.*

*A csendben
Benne van a hatalom,
Ármánykodás, gyávák lapuló árulása,
A csend gyűlöletből ácsolt keresztnek égis
jajduló, néma kiáltása.*

*A csendben
Benne van nemzedékek gyásza,
A csendben ott van Apám hallgatása,
A csendben ott van a Teremtés – kimondott, ki
nem mondott – minden igazsága.*

*A csendben
Benne van a szeretet.
A csend az ami megnyitja füledet,
A csendet hallgasd, belső csendedet, hogy
közvetíthesse a jeleket.*

*A csendben
Benne van a Mindenség,
A csend az Univerzum kitárulkozása.
A csend a megértés, égi és földi törvények
magadba fogadása.*

Budapest, 2001. április 17.

Szavak

*Szép magyar szavak
Hová tüntetek?
Fülembe újabban
Oly ritkán csengenek,
E remek formái
A gondolatnak,
Mit ritmusos pentaton
Zenével adnak,
Neked adják,
Nem süket falaknak.
Idézd, becézd,
Hallgasd, milyen szép:*

- *Liliom és álom*
- *Mosoly és fátyol*
- *Erdő és szellő*
- *Gyermek ki felnő,*
- *Meder és folyó*
- *Tavak és halak,*
- *Hullám és tenger*
- *Villám és mennydörgés*
- *Szivárvány égzengés*
- *Hattyú és halál*
- *Felhő és sugár*
- *Égbolt és félhold*
- *Vadgerle, sirály,*
- *Lombok és árnyak,*
- *Jégvirág áldozat*
- *Az olvadásnak.*
- *Zene és dallam,*
- *Lelkemnek balzsam,*
- *Gyermek és Anya*
- *Gyöngyöző kacaja,*
- *Béke és család*
- *Minden mit Isten ád,*
- *Délibáb és vadvirág.*

- *Gulya és pásztor,*
- *Végtelen és vándor*
- *Mese és csoda,*
- *Koporsó, nyoszolya,*
- *Dombok és halom,*
- *Búza és malom,*
- *Találkozás és elmúlás,*
- *Aggastyán és az ifjúság,*
- *Jövő és tervek*

*Már alig szerepeltek,
Így, szép mivű magyar nyelven.*

Mi lett veletek?

Szavak!

Szép magyar szavak,

Fertőzi a világ

Nyelved, gondolatod,

S Te hagyod,

Hogy megfojtson,

Elvegye ízedet,

Mi az mi Tied?

Szép magyar szavak

Szülője, Petőfi és Arany

Hová lett belőletek?

Helyezd homlokod mögé,

Hogy megtaláljon,

S ott ragyogjon fényesen,

Gondolataid csillaga:

Anyá-nyelved,

Hazád Szózata!

2001. augusztus 7.

Új reggel

*Mint egy brossot, úgy tűzi fel a harmatcseppet,
Levél ereire a kacér napsugár.
Elönti szívem hömpölygő öröm,
Mint hegyről lezúduló tavaszi ár.*

*Tiszta a reggel, szikrázó hegyi-kristály.
Éjjéli utam álom volt csak a halál tavaszán.
Rózsaszín szárnyakkal repült tova,
Mint garnéla-rák táplálta rózsasirály.*

*Pillanatokban élünk, cseppenként,
Vagy homokszemekben, mint az időmérőn,
Bepillantunk a sivatag kapuján,
A lehetséges valóságtól félőn.*

*Minden reggelben ott van a Minden.
Életterv, szárnycsapás, elfutás, illúzió.
Ilyen reggelek döbbentsenek rá: hogy
Cselekvő szeretet nélkül létünk, zátonyra futott hajó!*

Budapest, 2001. augusztus 31.

2001. szeptember 11-e után

*Turbánt font fejem fölé
A mézvirágnak illata,
Szemben velem huncutul hunyorgott
A Göncöl rúd utolsó csillaga.*

*A nyárlevelek hallgattak moccanatlan,
A távolban sziréna vijjogott,
Egy ablakon kilibbent sült-hal illata
Pimaszul arcomba csiklandozott.*

*Olyan békésnek tűnt az egész,
Budán ez októberi meleg este,
A Föld túloldalán pedig egy B 52-es,
Már afganisztáni célpontját kereste.*

2001. október

Fut a gondolat

*Fut a gondolat,
Mint borostyán a falon,
Megtelepszik
Emlék-korongjaival,
S sorsokra tapad
A félelem és a fájdalom.*

2001. október

Titkok keresése

*A titkos ösvényt keresem,
Mi keresztezi életem útját,
Azt a magaslatot keresem,
Ahol az igazságot tudják.*

*A titkos kamrát keresem,
Hol álmom szarkofágba zárták,
Benne a titkos könyvet keresem,
Melyben a sorsomat megírták.*

*S a titkos követ keresem,
Mi épülte tetteim piramisát,
A titkos folyót keresem,
Hol kikötik Sharon ladikját.*

*Azt a tüzet keresem,
Mi feladatot mér rám,
Az alagutat keresem,
Melynek végén majd a fény vár.*

2001. november 8.

RÓZSA ÉS KERESZT

VERSEK 2002.

Vízkereszt

*A vasárnapi reggel csendje
Megtöltötte a kávéscsészét.
Az ablak előtt a nyárfa szálkás,
Szár az ága beleomlott az ég
Kékjébe, meglibbent rajta
Néhány hűséges, barna,
Mégfagyott levél, mutatta
Nincs elmúlása.
A fényt köszöntőn átcikázott
A légen egy madár,
A varjún feketén lógott a nagykabátja.
A téli fagyos reggelen még
Látszat volt a mozdulatlanság,
Még maga volt a természet tetsz -halála.
De rejtett nedveit mélyen minden izzította,
Hogy kiengedje börtönéből
Tavaszi szabadulásra.*

Bp. 2002.január 6.

A sivatag

*A sivatag homokja
A Föld-Anya melege.
A sivatag éjszakája
Csillagos takaró.
Érintkezése minden dimenziónak,
Az Univerzum lehelete.
Az Univerzum simító tenyere
Szétfutó élvonalakkal,
Köldök homorulattal,
Apró dombokkal,
Lepergő homokkal,
Egyetlen száraz ággal,
Beduin hallgatással,
A sivatag maga:
Isten homloka.*

Bp. 2002. január 8.

Két szál rózsa közt...

*A telihold két szál rózsa közt
Pillantott be a boltíves ablakon.
Úgy éreztem az ágynak támláján
Újra a kezedet fogom.
Pedig a Holdhoz voltál már közelebb,
Elúszó felragyogó felhőben
Megérintetted gondolatom.
Semmi sincs közelebb,
Mint ami távol van.
Az élet csak egy
Bepillantás az ablakon,
A virradat derengése,
Lehelet osztozása, vagy
Ölelkezése a rózsa illaton.*

Bp. 2002. január 8.

Láttam a halált

*Láttam a halált
A Hegyalja út sarkán,
Szürke volt,
Izmokat, inakat rángatott.
Láttam a halált,
Elmentem mellette
S már a mentő szirénája
Sem vijjogott.
Láttam a halált,
Ott ültem mellette,
Szemhéjad mögött
Még harcoltatok.
Láttam a halált,
Kezedet fogtam,
Mikor kisimította homlokod.
Láttam a halált,
S már nem félek tőle,
Csak porhüvely lesz,
Mit itt hagyok,
Mi teljesített egy
Szolgálatot,
A lelkem az mi
Tovább él majd.
A lélek,
Ami én vagyok.*

Bp. 2002. január 8.

Nem a kereszten...

*Nem a kereszten látom őt,
Nem meggyötört ez az arc.
A Boldogság hegyén látom,
Szeretete az mi fogva tart.*

*Mosolyában a bölcsek bölcsessége,
A világ-békéjének reménye,
Harmónia, s a lélek csendessége,
Jászol fölötti pára melegsége,
Állatok dorombolása,
Égi fáklya elemésztő lobogása.
Sugárzó ez az arc.
Végtelen szeretete az,
Ami fogva tart.*

Bp. 2002. január 8.

Mi fáj?

*Mi fájhat? S Miért?
A szeretet hiánya fájhat!
A szeretet, melyet nem adtál meg
A kolduló világnak.
A meg nem született
Gyermek sírhat,
Ha meggátolták
Az eljövételét,
Bensődnek pillantása
Fájhat, ha ablakod odabent
Mélységesen vaksötét.
A jéghideg lelkek fáznak,
Nem az sír akit megaláznak,*

Bp. 2002. január 8.

Fürdőben

*A Holt-tenger iszapja
Borítja testemet.
Emlékeim mint embrió
A magzatvízben, ringatóznak,
Összegömbölyödnek,
Kifürkészhetetlenek.*

*Ahogy a gyertyalángja
Közvetíti a fényt,
Meditációban a kicsiny szobába,
Úgy érzem gerincemen,
Mint egyesülés gyönyörét,
Közeledik a világ változása.*

Bp. 2002. január 16.

Az emlékezet

*Megsimogatom gondolatban arcodat,
Mit élém idéz az emlékezet.
Csak ez állítja meg az enyészetet:
Az emlékezet, az emlékezet.*

*Homlokod redőit elsimítják
Álmomban az angyal-kezek,
Madár szárnyakra emeli lelkedet,
Az emlékezet, az emlékezet.*

Budapest, 2002.

Furcsa egy világ

*Senki nem oldozza ki
Senki saruját.
Senki nem tárja ki
Saját kapuját.
Ez egy ilyen világ!*

*Senki nem kínál senkinek
Friss kalácsot,
Zavaros vizekben halásznak
A halászok.
Idegennek látom a világot.*

*Napirenden a kiátkozások
Milliókkal együtt hibázok
Kiutat poklainkból
Alig találok, s alig találtok,
Ki mentheti meg a világot?*

Budapest, 2002. január

Belső csend

*A némaság megállít,
A csend bezár.
Tudd, hogy nem ez a halál.*

*A halál-alagúton vezetnek kezek,
Eléd vetítenek jövő fényeket.
Belső csendedet meg-
Csak Te - törheted!*

Bp. 2002. január

Mindenben benne

*Benne örvénylek minden folyóban,
Benne égek minden tűzben.
Ott vagyok minden világban.
S itt vagyok minden elérhetőben.*

*Benne mosolygok minden virágban,
Benne szállok minden szárnycsapásban,
Benne araszolok a visszahúzódo apályban,
Benne feszülök a mindent elmosó áradásban.*

*Benne növekedem újhold sarlójában
Benn kígyózok kémények füst-szagában.
Benne keringek minden csigaházban
Benne tavak szélén sarjadó, majd elszáradó nádiban.*

*Benne vagyok minden vágyban, gyönyör utáni
gyöngy-könnybe zárt kagyló-pillantásban.
Minden fohászokodó suttogott szavában,
Benne nyugszom a békesség szülte hallgatásban.*

*Benne merevedek minden börtönrácsban,
Benne repülök a szárnyaló szabadulásban
Benne jajongok minden ítéletben,
Benne térdelek minden feloldozásban.*

*Benne létezem az ősrobbanásban
Benne élek minden megszületett elmúlásban.
Lenyomata vagyok a világnak,
Sárban felejtett lábnyomában.*

Bp. 2002. január 22.

Az ősdombon

*Az ősdombon álltam,
Gondolat voltam.
Köröttem hullámozott,
A sötét víz elem.
A mélyén a fénymadár vajúdott,
A fény, mellyel már
Én emelkedem.
Feldobta dárdáját,
Ég felé csapott.
Tízezer éve volt,
Ha jól emlékezem.
Az ősdomb még lakatlan volt,
Csak az Istenek tudták,
Készülődök, és majd LÉTezem.*

Bp. (Kútvölgyi) 2002. február 3.

Azonos térben

*Az utak számtalan irányból indulnak,
S egy közös pontnál gyakran összeérnek,
Keresztezik egymást, egy térben időznek,
Van, hogy önmagukba újra visszatérnek.*

*Így alakultunk, s olyanok voltunk,
Mint roppant gyorsan növő ördöggyökér,
magasra nyúló, sárga virága, rovarhadaknak ,
- nektárja által - az édennek fölér.*

*Úgy hozta éltünk, közös lett létünk,
Tettünk úgy, mint a timária madár
mely, társaság kedvelő közösen nevelő, közösen etető,
Tolláskodó és örökdő nagy családból áll.*

*De az óceán partján medve-fókák állnak,
S várják a táplálék szulát,
S úgy vágják zsákmányukat tajtékzó habokra,
Mint patakban szokták sulykoló fára a mosó-ruhát.*

*Azonos időben, s azonos lét-térbe szól a szólítás,
Ez véletlen műve nem lehet.
Gyakran későn értjük, hogy közös tanulásra,
közös okulásra jelölték ki az életet.*

*Mint az Andok fennsík kőbe vésett útjait,
Melyet földön járva fel nem fedezel,
Csak akkor láthatod e földi jeleket,
Ha égi magasságokba felemelkedel.*

Budapest, 2002. április 29.

Lélek-fa

*Lelkem - mint árterek göcsörtös fáit
Hajdan volt vizek nyomaival a gyökerén
Elnyúlik a kavicsos fövényben,
Ragyás törzsének bevésődött emlék-sejtjeibe
Hallja meg a suhanc folyó friss csobbanását,
Békák nászát kísérő koncert-kuttyogását
Pödrött, barna levelek közvetítik hozzá
messzi hegyek szél hozta sűrű álmát, -
Valahol nagyon messze jár már.*

*A kiszáradt törzsön a gyanta-könnyek is
nedvüket vesztették, s ráásítanak
Gazdátlan odvai a holt-ág repedezett iszapjára,
Lelkem hangja lenne ez a reccsenő
Ágra telepedett, fekete varjú káromása?*

*Nem! Nem elmúlás ez, nem csendes halál!
Hanem más mederben, más időt, más dimenziót talál,
S így szemléli már a világot, hagyja folyni
Új s mégis ősi-csapásokon járva,
Mint az a hangya ott, ki kutatón elindult
Ez artéri fa Univerzumába.*

*/Minden gondolat eltűnt, elúszott,
ez volt a lelkem utazása /*

Budapest, 2002. június 4.

Lét-álom

*Lét-álom ez?
Vagy álom-lét?
Reám terítette éj-leplét.
Hagyta, hogy szárny-nélkül
Elszálljak,
Falakon, anyagon
Átjárjak.
Színesebb világban
Kószáljak,
Útközben év-ezret számláljak.
Kit ismertem, ott voltak
Mindnyájan.
Álom volt?
Vagy az életet álmodtam?*

Bp., 2002. június 5.

Feketefenyő

*Mint egy csillag,
Mint egy kereszt,
Mint egy kar,
Mely kitárt, s
Mégsem ereszt.
Mint egy fáklya,
Mint egy villám,
Mint egy szikla,
tajtékos hullám,
Mint egy sikoly
Mint egy lándzsa
Ablakom előtt állva,
Ennyit mutat
Minden ága.
Őfőméltósága!
Ő az őrző,
Ő az erő, Ő
Egy óriás fekete-fenyő!*

Bp., 2002. június 5.

Délutáni harmónia

*Megszólaltak a fák,
Loncaikat megrázták,
Boldogok voltak mint én,
Azon a békés délután.*

*Megszólaltak a virágok,
Harangjaikat kongatták,
Árasztották a szín-pompát,
Azon a békés délután.*

*Megszólaltak a felhők,
Rongyaikat kirázták,
Bárányokat tereltek,
Azon a békés délután.*

*Megszólaltak a méhek,
Az akác-fürtöket pásztázták,
Mézes csókjukat átadták
Azon a békés délután.*

*Megszólaltak a fények,
Sugaraikat szétszórták,
A lelkeket elvarázsolták,
Azon a békés délután.*

*Így dalolt együtt a Mindenség.
Sok dimenziós muzsikát,
E Teremtő vezényelt kórusban
Délutáni harmóniát.*

Bp., 2002. július 12.

Változó változatlan

*A Sóhajok Hídja bensőmben feszül,
Ahogy bennem ring egy gondolat-gondola.
A Szent Márk téren harmincegy éve már, hogy
Felröppent előttem a galambok raja.*

*Még remény és ígéret voltál,
Hogyha visszatérek várni fogsz!
Egy világ változott azóta.
Téged Sharon ladikja vitt tova.
Változatlan csak a Szent Márk tér maradt,
A galambok raja, s a Dózse Palota.*

Budapest, 2002. augusztus 26.

Álom jelzés?

*Álmomban Názáret egy boltját láttam,
Nemsokára Názáret boltjában álltam.
Sétáltam egy erdőben, szurdokot, mohás fát láttam,
S az álmképre Sopronban rátaláltam.
Megcsókoltál havas télen, advent utolsó hetében
Talán egy kapualj volt, vagy holt pataknak árka,
De már nem álm volt mikor átöleltél,
arcomra csókot leheltél, Boldog ünnepet kívánva!*

*Először mindig jön az álmom,
üzenetét hozza festett éji fátylon,
Míg nem egy napon az álm képnek
Szakasztott földi mását látom.*

Budapest, 2002. szeptember

Telihold

*Fenyőfák hegyén felhő tenger volt,
Taraján telihold hullámlovagolt.
Égi legelőn fürgén gyalogolt,
Fehér tűz, izzó-jég hógolyója volt.*

*Téli éj fényei karácsony előtt,
Igézet képein fehér leplet ölt,
Hét napig dagadón áldott ragyogás,
Büszke Hold-fő a napfénytől koronás.*

*Ahogy Nap adja fényét Hold-bolygójának
Melegsége sűt egy elküldött áldásnak.
Úgy terít holdfénye ezüst takarót,
Adjuk meg egymásnak a megadni valót.*

Budapest, 2002.december 22

Getsemane kert

*Az olajfák mint vénséges vén kezek,
Mint világ ütőerén lüktető erek,
Szürkén, megkövülten, tanúként állanak,
Mementói az életnek, és az elmúlásnak.*

*Mint aggastyánnak nyíratlan haja és szakállá,
Kétezer éve várnak metszésre, megújulásra.
Belül Fa-Biblia, kívül Fa-kövület,
Csontos ág-ujjaik alázatra intenek.*

*Mintha nem is élne törzse, szürke ága,
De folynak nedvei, s levelet is szül koronája.
Ő bölcsen él, türelmes, a Messiást is látta,
A világ vegetál! S várja, hogy újra szülessen:
A Világnak Világa.*

Budapest, 2002. december 22.

Egy elindulás – egy évtized

*Megfogtad a kezem, - talán nem is tudod?
Átsegít csendes estéimen, ahogy magamba fordulok.*

*Egy jelen van, Mindig létező
Folytonos, végtelen pillanat az élet,
Mely mindig örök.
Volt és mindig lesz!
S vele kín, fájdalom, gyötrődés, örömök.*

*Már mindent meg értem, s minden előttem van.
S tudom végtelen mindaz mit adhatok.
Lelkem nem térdepel már a porban,
A szeretetnek sem a koldusa vagyok.*

*Elindultam az Úton. A céloom már tudom.
Az alagút mögöttem marad,
Lépéseim nem tétovák már,
Előbbre visznek egyre biztosabban
Szeretet, fény, akarat, s tudat.*

*Megfogtad a kezem, - talán Te is tudod
Átsegít ez csendes estéimen, érzem megújulok.*

1992. május 09.

Meztelen gondolatainkat nem könnyű mások elé teríteni. Több évtizedig nem is volt bátorságom hozzá, hogy megtegyem. Az idő múlásával úgy éreztem, hogy nem is az a fontos, hogy mindenki tetszésére szolgáljon mindaz, mi formát öntött bennem. De ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitártam szívem-diktálta gondolataim kapuját.

szervő

